

LITERARNA RADIONICA

PIŠI I RIŠI RIVEČIMA

Uz Dan zahvalnosti za plodove zemlje i
Svjetski dan hrane...

Miris kruha

Blago danu koji počne mirisima kruha!
Ništa ne miriše tako, što god da se skuha.
Pekari nas njime mame od ranoga jutra,
oduvijek je tako, a bit će i sutra.

Pekar poznaje brašna različite vrste,
od njega pravi čuda – da poličeš prste!
Kiflice od prhkoga tijesta, pogače i pite,
mliječne i voćne štruce, rezane na šnite.

Luka Meštrović, 8. c

Dani kruha

Na njivi žito
lijepo, zeleno...
Zrakom leti ptica ševa,
nad njivom radosno pjeva.

Svakoga dana gledam polje...
Veselo promatram žito što raste.
Nježno se njiše na vjetru blagom,
Sunce mu grije debelo klasje.

Kad žita polje urodi,
i zrno se svako u silos stavi,
mlinar ga melje u brašno bijelo,
od kojega kruh pekar pravi.

Kruh se jede diljem svijeta...
Crni, bijeli i u obliku cvijeta.

Svaki čovjek kruh voli,
a prije jela Bogu se pomoli.

Djeca su sretna jer ima kruha, peciva i pogača.
Raduju se danima kruha
i slasnih kolača.

Nives Plavšić, 8. c

Kruh

Prošla sam pored pekare...

Miris žitnih polja,
uzorane zemlje,
znoja težaka,
olujnog neba.

Miris cvijeća
i sunčevih zraka.

Veseli osmijeh,
toplina dana,
majčine ruke,
zvuk koraka.

Ela Vuković, 8. c

Kruh naš svagdašnji

Žuta polja
žitnog klasja,
lelujaju
jedra zrna.

Zrelog žita
pune vreće,
mlinski kotač
zrno melje.

Bit će kruha
mirisnoga
rumenoga
puna zdjela.

Fran Šimić, 8. c

Od zrna do kruha

Pšenično malo zrelo zrno
melju u brašno bijelo ili crno.

I evo, gle, put pekare kreće
i tu s kvascem raste od sreće,
i kao tijesto strpljivo čeka
da oblikuje ga pekarska ruka.

U trenu promijeni lice
u kruh put tople pećnice
gdje postaje čudo zlatne korice.

Poslije se smjesti na pekarske police
i mirisom miriše duž ulice
da jutrom obraduje dečke i curice,
malo zrno iz klasa pšenice.

Matej Petrić, 8. c

Glad u svijetu

Glad je svjetski problem. Dok mi bacamo hranu, u Africi od gladi umiru djeca poput nas. Kada kažem da umiru, ne mislim da su cijeli dan, kao mi, bila u školi i jako ogladnjela. Ne! Ona često niti ne idu u školu, a glad je tolika da svakih pola minute jedno dijete umre. Suprotno tomu, u mnogim se razvijenijim zemljama baca količina hrane kojom bi bilo moguće nahraniti grad srednje veličine.

Jeste li znali da svake godine od gladi u svijetu umre 15 milijuna djece? Istovremeno, mi kupujemo skupe mobitele različitih vrsta i modela, odbacujemo prošlogodišnju i nabavljamo odjeću koja je upravo ušla u modu, iako je i „stara“ još posve dobra.

Na našoj se Zemlji i dalje ratuje i proizvodi oružje. Samo jedna raketna bomba košta toliko da bi se tim novcem moglo nahraniti 1500 djece tijekom razdoblja od pet godina.

Bogati i slavni, ne znajući što bi sa silnim novcem, kupuju najskuplju odjeću, nakit i velike luksuzne kuće.

Postoji podatak po kojemu bi sve prehrambeno-higijenske potrebe cijelog svijeta mogle koštati 1,3 milijuna dolara. Da, to je puno novca, ali isto toliko stanovnici SAD-a i Europe potroše samo na parfeme.

Iako smo ponekad nezadovoljni svojim životom, dovoljno je usporediti se s istinski siromašnima. Jedan od četiri čovjeka na svijetu živi s manje od pet kuna na dan. Jedva preživljava ili ne preživljava, a mi se žalimo jer nam roditelji kasne s džeparcem.

Ivona Lončar, 8. c

Glad u svijetu i oko nas

Znam da je glad u svijetu veliki problem. Rastužim se kad pomislim da mi ponekad bacamo hranu dok djeca u Africi umiru od gladi. Svake godine čak 15 milijuna djece umre od gladi, Nažalost, nisam puno pridonijela u rješavanju ovog svjetskog problema, ali možda sam „spasila“ jedan život.

Jednog snježnog hladnog dana Tina mi je pokucala na vrata. Budući da je bila na dijete nekoliko dana, pokazivala je sve znakove izgladnelosti. Rekla sam: „Idemo pohati piletinu!“ Prešutno je prihvatila i tako smo pokrenule akciju „Sita Tina“.

Krenule smo na posao. Tina je bila toliko izgladnjela da je pogrešno obavljala i najlakše asistentske poslove u kuhinji. Ubacile smo krumpiriće u pećnicu, a dok su se krumpirići pekli, započele smo raditi čupavce. Nije nam baš išlo jer se tijesto raspadalo. Ipak smo te raspadnute čupavce pojele. Krumpirići su se napokon ispekli pa smo stavile pribor za jelo na stol. Sve je odlično mirisalo, iako je piletina bila poprilično reš-pečena.

Ručak nije najbolje uspio, no barem Tina više nije bila gladna. Uvjerila sam je da joj dijete nije potrebna jer je ionako premršava. Zaključile smo da treba uživati u hrani, ali pametno i umjerenost. Nikako ne smijemo bacati hranu i biti na dijete iz pomodnih razloga sve dok postoje gladni ljudi koji bi sve dali za komad kruha.

Marija Drdić, 8. c

Razmišljam o problemu gladi

Hrvatska je zemlja s vrlo dobrim standardima za život. Imamo dovoljno pitke vode, zdrave hrane, neonečišćenog zraka i čistog okoliša. No, znamo li to cijiniti? Jesmo li svjesni da to nemaju svi? Razmišljamo li da bi hrana koju bacamo i voda koju nemarno proljevamo mogla spasiti mnoge živote?

Uglavnom nismo svjesni koliko smo sretni i ne cijenimo dovoljno što svaki dan imamo hranu i vodu. Često ne želimo jesti ono što nam se ne sviđa pa bacamo hranu. Istovremeno, u našem svijetu žive ljudi koji bi pojeli bilo što. Ne zanima ih kakvog je hrana okusa, važno im je samo da ima hrane i da nešto pojedju. Svake godine na našem planetu umre 15 milijuna ljudi od posljedica gladi, a mi pred tom činjenicom često zatvaramo oči. Ako se nešto ubrzo ne promijeni, dnevno će umirati više od 25 000 ljudi, dok se u istom tom danu u bogatom dijelu svijeta baca oko 12 tona hrane. Potrebno je 13 milijardi dolara kako bi se podmirile osnovne potrebe siromašnih, a istovremeno se u Europi i SAD-u potroši više od 13 milijardi za kućne ljubimce. Više od dvije trećine stanovnika planeta ima problem u zadovoljavanju osnovnih prehrambenih potreba, a naš je odgovor „nedostatak hrane“. Je li zaista tako?

Problem je u nedostatku volje da se problem riješi, koliko političke, toliko i osobne. Volje da pomognemo. Zaboravljamo da svatko od nas ima moć učiniti svijet boljim mjestom. Kada bismo svi godišnje izdvojili 20 kuna za pomoć siromašnima, situacija bi bila manje kritična. Je li to puno? Je li puno za nečiji život dati 20 kuna? Zapitajmo se!

Maja Dabčević, 8. c

O kruhu

Tijekom mjeseca listopada obilježavamo Dan zahvalnosti za plodove zemlje i Svjetski dan hrane. Važno je obilježiti ove dane jer mnogi ljudi danas ne shvaćaju vrijednost i simboliku ovog prehrambenog proizvoda.

Poznajemo različite vrste kruha i načine njegove proizvodnje. U molitvama, blagoslovima i blagovanjem zahvaljujemo na kruhu. Kruh su znale izrađivati i neke drevne mediteranske civilizacije, poput Egipta i Grčke. Iz Grčke se proizvodnja širila u Rim, a potom i cijelom Europom. Kruh je namirnica koju svakodnevno jedemo, ali i simbol preživljavanja. Tijekom elementarnih nepogoda stradalicima se prvo dijele kruh i voda – najnužnije za preživljavanje. Svijet se danas bori protiv gladi raznim humanitarnim akcijama, ali ljudi ipak umiru od gladi, posebice djeca. Zemlje u kojima danas živi puno gladnih ljudi jesu: Demokratska Republika Kongo, Bangladeš, Kina, Indija, Indonezija, Pakistan i Etiopija, a najveći je udio neuhranjenih u supsaharskoj Africi. Broj onih koji gladuju, nažalost, povećava se svakodnevno.

Kruh je važan, zato budimo zahvalni, povremeno mislimo na one koji ga nemaju i učinimo sve što možemo da to prestane.

Patrick Posavec, 8. c

Iz mog dnevnika o hrani

9. rujna 2013.

Ovo je strašno! Otkad su prestale ljetne vrućine, ne radim ništa. Samo jedem. Brine me nadolazeća sezona maminih kolača, početak škole i moje uske traperice. Zakopala sam ih duboko u ormar jer me strah da su se stisnule. To je isprika za svaki komad odjeće koji više ne mogu navući. Gledajući svoju anoreksičnu sestru, zaključak se prolomio mojom glavom: vrijeme je za dijetu!

12. rujna 2013.

Prestala sam jesti sve osim ručka. Ako se u međuvremenu oglasi moj izmučeni želudac, samo popijem bocu vode. Iz menija su izbačeni sokovi, ugljikohidrati, umaci, žitarice i sve što ima preko 500 kalorija. „Ne smiješ jesti“, rekoh sama sebi, „dok ne izgubiš barem 10 kilograma.“ Umorna sam, ali osjećam se lakše. Zasad mi ide odlično.

15. rujna 2013.

Postaje mi sve jasnije da čovjek mora jesti. Neki dan dopustila sam si sendvič. Pouzdano tvrdim da je to najveći izum ljudskog roda. Više ne znam hoće li ova dijeta „upaliti“. Uostalom, ta hrana koju ne pojedem... baci se, a tko zna koliko djece godišnje umre od gladi. Osjećam se krivom zbog toga.

18. rujna 2013.

Službeno odustajem od mršavljenja. Moj zaključak o svemu ovome? Hrana je dar. Treba uživati u njoj i biti zahvalan. Treba se pomoliti svaki put prije jela i ne bacati ostatke. Volite hranu i poštujujte hranu. I još jedna poruka djevojkama širom svijeta: NISTE DEBELE. Ako ne stanete u traperice, kupite one s elastinom. Na dijetu nikako ne idite jer nije zdravo. Tko zna, možda jednog dana u modu uđu bucke.

Valentina Gregović, 8. c